

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 102/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Kralevich capital group s.r.o.**, Súmračná 20, Bratislava, IČO 50 626 001, právne zastúpenej BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/141/2021 (pôvodne Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2S/141/2021) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/141/2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Správnemu súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/141/2021 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **500 eur**, ktoré **j e** jej Správny súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **1 014,40 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejedanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BA-2S/141/2021 (pôvodne krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2S/141/2021). Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal správne mu súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal jej primerané finančné zadostučinenie 1 500 eur, ako aj náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 18. júna 2021 pôvodne krajskému súdu žalobu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutí Okresného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky a mestskej časti Bratislava-Ružinov.
3. V roku 2019 začalo administratívne konanie, v ktorom mestská časť Bratislava-Ružinov ako stavebný úrad (ďalej len „stavebný úrad“) najprv rozhodnutím z 3. júna 2020 uznala sťažovateľku zodpovednou zo spáchania správneho deliktu, ktorého sa mala dopustiť tým, že ako stavebník v areáli na Zlatých pieskoch v Bratislave bez príslušného stavebného povolenia uskutočnila špecifikovanú stavbu, za čo bola sťažovateľke zároveň uložená pokuta 2 000 eur. Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej aj „odvolací orgán“) rozhodnutím z 27. júla 2020 rozhodnutie stavebného úradu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Stavebný úrad rozhodnutím zo 4. februára 2021 opätovne uznal sťažovateľku zodpovednou zo spáchania správneho deliktu a uložil jej pokutu 2 000 eur. Odvolací orgán rozhodnutím z 21. apríla 2021 odvolanie sťažovateľky zamietol a napadnuté rozhodnutie stavebného úradu potvrdil.
4. Po podaní správnej žaloby krajský súd vyzval 1. júla 2021 odvolací orgán ako žalovaného, aby sa vyjadril k správnej žalobe a predložil administratívny spis vo veci. Sťažovateľka sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrila 15. júla 2021. Krajský súd uznesením z 12. augusta 2021 zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe.
5. S účinnosťou od 1. júna 2023 došlo k prechodu výkonu súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je daná právomoc správnych súdov, z krajského súdu na správny súd.
6. Podľa elektronického súdneho spisu od vydania uznesenia z 12. augusta 2021 krajský súd a ani správny súd nevykonali žiaden procesný úkon. Vec bola štyrikrát prerozdelená v dôsledku dodatku k rozvrhu práce.
7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 102/2026-13 z 12. februára 2026 ju v celom rozsahu prijal na ďalšie konanie podľa § 56

ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka, že správny súd a predtým krajský súd boli nečinné, za vyše 4 roky konania vykonali len niekoľko úkonov, a to posledný 12. augusta 2021, odkedy boli oba súdy nečinné. Správny súd (ako aj krajský súd) týmto postupom porušil označené práva sťažovateľky podľa ústavy, listiny a dohovoru.

9. Predmetom napadnutého konania je správna žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ide teda o bežnú agendu správnych súdov bez prvkov právnej alebo skutkovej zložitosti. Skutkový stav veci bol ustálený už v administratívnom konaní, preto v správnom súdnom konaní nie je potrebné komplikované dokazovanie. Ani prípadná faktická a právna náročnosť by nemohla ospravedlňovať celkovú dĺžku napadnutého konania – obdobie vyše 4 rokov, keďže krajský súd a ani správny súd doteraz nevykonali žiadne procesné úkony smerujúce k meritórnemu prejednaniu veci.

10. Sťažovateľka nijako nemarila priebeh administratívneho a ani súdneho konania, bola „*maximálne súčinná*“. Jej správanie nijako negatívne neovplyvnilo na celkovú dĺžku napadnutého konania.

11. Správny súd vo veci vôbec nekoná, za viac ako štyri roky neurobil jediný procesný úkon týkajúci sa veci samej. Sťažovateľka si je vedomá vyťažnosti správnych súdov od okamihu ich zriadenia, avšak nečinný bol už po dobu dvoch rokov aj krajský súd. Vzhľadom na svoju vyťaženosť mohol krajský súd priznať odkladný účinok správnej žalobe, v dôsledku čoho by sťažovateľke „*až toľko nezáležalo na tom, ako dlho bude súd o jej správnej žalobe rozhodovať.*“. Sťažovateľka je ale povinná bezodkladne pod hrozbou exekúcie zaplatiť pokutu, ktorú považuje za nezákonnú, pričom súd potom o jej správnej žalobe štyri roky nekoná, „*tak to hraničí už s odmietnutím spravodlivosti.*“.

12. Finančného zadosťučinenia sa domáha sťažovateľka vzhľadom na doterajšie trvanie napadnutého konania, na dĺžku nečinnosti správnych súdov, na právnu neistotu, ktorú v dôsledku toho prežíva. Výška finančného zadosťučinenia má pôsobiť aj preventívne, aby správny súd neprehlboval už vzniknuté priťahy v napadnutom konaní.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

13. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka správneho súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1SprV/52/2026 zo 4. marca 2026 poukázala na vyjadrenie sudcu spravodajcu. Sudca spravodajca uviedol, že správny súd začal svoju činnosť 1. júna 2023, príslušnému senátu bola predmetná vec pridelená 6. júna 2023 s tým, že sudcovi spravodajcovi bola vec pridelená 20. júna 2023.

14. Správna žaloba bola 15. júna 2021 doručená pôvodne krajskému súdu, ktorý 1. júla 2021 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku. V ten istý deň vyzval aj žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe a aby zaslal administratívny spis. Žalovaný doručil svoje vyjadrenie 14. júla 2021, ktoré následne 15. júla 2021 krajský súd zaslal sťažovateľke na vyjadrenie. Administratívny spis bol krajskému súdu doručený 26. júla 2021. Krajský súd uznesením z 12. augusta 2021 zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

15. Sudca spravodajca poukázal na to, že v súdnom oddelení 6S je ku dňu podania vyjadrenia približne 560 nerozhodnutých právnych vecí, pričom senát 6S pôsobí v zložení dvoch stálych členov od konca septembra 2025 doteraz. Senát 6S pôsobil v zložení dvoch stálych členov aj od 1. júna 2023 do mája 2024. Predmetnej právnej veci predchádza viacero iných skôr napadnutých právnych vecí. Medzi prerozdelenými spismi prevzatými z iných krajských súdov boli pritom aj také právne veci, ktoré bolo nevyhnutné vybavovať prednostne, keďže bol správnym žalobám v daných veciach priznaný odkladný účinok. Pojednávanie v predmetnej právnej veci bude nariadené na máj 2026.

16. S vyjadrením sudcu spravodajcu sa predsedníčka správneho súdu stotožnila, pričom zároveň upriamila pozornosť na personálnu poddimenzovanosť správneho súdu (z celkového počtu 44 miest sudcov je obsadených 39 miest, z ktorých 34 je aktívnych), ktorá má nepochybne vplyv na rýchlosť konania. K 1. júnu 2023 správny súd prevzal 5766 nerozhodnutých vecí zo správnych kolégií špecifikovaných krajských súdov.

17. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať toto vyjadrenie sťažovateľke na repliku, keďže obsahuje predovšetkým popis úkonov súdu, ktorý sťažovateľke musí byť známy, a obranu, že správny súd prejednáva vec v poradi, a to so zohľadnením potreby prednostného prejednanja niektorých vecí a s odkazom na personálnu poddimenzovanosť správneho súdu a na celkový počet pridelených (prevzatých) spisov, ktorú ústavný súd konzistentne vo svojej judikatúre považuje za neakceptovateľnú obranu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. V súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní správneho súdu a sťažovateľky, ako aj predloženého súdneho spisu vzťahujúceho sa na danú vec dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich zbytočné prietahy v súdnych konaniach vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

20. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

21. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že predmetom napadnutého konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (okresného úradu) na základe správnej žaloby sťažovateľky vo veci rozhodnutia o zodpovednosti zo správneho deliktu a uloženia pokuty 2 000 eur. Ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej ani právnej zložitosti veci. Predmetná vec je bežnou súčasťou rozhodovania správnych súdov v systéme správneho súdnictva. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľku nejde o privilegovaný typ konania.

22. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľky, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

23. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

24. Konanie v predmetnej veci začalo podaním správnej žaloby 18. júna 2021. Písomnú časť konania realizoval ešte krajský súd v priebehu júla 2021. Krajský súd uznesením z 12. augusta 2021 zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Po zriadení správneho súdu bola predmetná vec pridelená 6. júna 2023 senátu 6S s tým, že aktuálny sudca spravodajca ju má pridelenú od 20. júna 2023. Z vyjadrenia správneho súdu vyplýva, že v danej veci je naplánované pojednávanie na máj 2026. Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že napadnuté konanie trvá (v čase rozhodovania ústavného súdu) približne 4 roky a 9 mesiacov s tým, že od augusta 2021 je konajúci súd (pôvodne krajský súd a aktuálne správny súd) celkom nečinný, t. j. ide o nečinnosť v rozsahu 4 rokov a 7 mesiacov, teda v zásade celú dĺžku trvania napadnutého konania, čo možno považovať za ústavne neakceptovateľný stav.

25. Pokiaľ ide o odkaz správneho súdu na veľké množstvo pridelených vecí novo vzniknutému správne súdu, na nedostatok sudcov na správnom súde, ktorý možno vnímať ako obranu správneho súdu, ústavný súd uvedenú situáciu vníma a chápe, ale súčasne poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov

na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESLP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom, aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. Vocaturo proti Taliansku, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A, č. 206-C, bod 17; Cappello proti Taliansku, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A, č. 230-F, bod 17; sťažnosť vo veci Bieliński proti Poľsku, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, bod 46).

26. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že správny súd bol v napadnutom konaní pri rozhodovaní o právnej veci sťažovateľky nečinný v ústavne neakceptovateľnom rozsahu, teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky ako účastníčky napadnutého konania. Postupom správneho súdu (vrátane jeho predchodcu) tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

27. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Krajský súd v Bratislave a následne od 1. júna 2023 Správny súd v Bratislave. V zmysle § 1 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) zriaďujú sa: a) Správny súd v Banskej Bystrici, b) Správny súd v Bratislave, c) Správny súd v Košiciach. Podľa § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch správne súdy začnú svoju činnosť 1. júna 2023. Podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona o správnych súdoch ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to: z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto nálezu vzťahujú výlučne na Správny súd v Bratislave, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaných práv sťažovateľky, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Krajský súd v Bratislave.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

28. V čase rozhodovania ústavného súdu napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, preto ústavný súd prikázal správne súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

29. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

30. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadost'učinenie 1 500 eur, ktoré odôvodnila v bode 12 tohto nálezu.

31. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech správneho súdu hodnotil predovšetkým celkové trvanie napadnutého konania, z ktorého podstatnú časť tvorila nečinnosť konajúceho súdu. Ústavný súd prihliadol aj na povahu napadnutého konania, ktoré nevyžaduje v zásade žiadne dokazovanie, čo eliminuje množstvo procesných prekážok. Z ústavnej sťažnosti na druhej strane nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré nepostačuje na nápravu stavu len vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky. Sťažovateľka (ako obchodná spoločnosť) nijak bližšie neobjasnila intenzitu právnej neistoty v kontexte s relatívne nízkou pokutou (z pohľadu obchodnej spoločnosti ako podnikateľského subjektu). Na podklade týchto skutočností ústavný súd prihliadol aj na to, čo bolo v stávke („at stake“) pre sťažovateľku [obdobne napr. I. ÚS 70/98 a tam citovaná judikatúra napr. ESLP z 31. 3. 1987, X. v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 20. 3. 1989, Bock v. Nemecko, rozsudok ESLP z 31. 3. 1992, X. v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 26. 4. 1994, Vallée v. Francúzsko, rozsudok ESLP z 8. 2. 1996, A. a iní v. Dánsko a i. alebo podobne III. ÚS 76/06], a to vyzdvihnutím predmetu napadnutého konania, a dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadost'učinenia 500 eur oproti sťažovateľkou navrhovanej sume 1 500 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

33. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 1 014,40 eur.

34. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľke priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2026 v sume 396,50 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2026 v sume 15,86 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 824,72 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3

vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane (priložené osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty). Pri určení výšky jej sadzby 23 % postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov účinného ku dňu vzniku daňovej povinnosti a vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil o sumu 189,68 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 1 014,40 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

35. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu